Р Е Ш Е Н И Е
№ 41991

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 09.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов
ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева
Петър Савчев

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8248** по описа за **2026** година докладвано от съдия Петър Савчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от директор офис „М.“ при ТД на НАП – С. срещу решение № 736 от 28.02.2026 г. на Софийския районен съд, НО, 135-ти състав, постановено по НАХД № 13083/2025 г. С решението е отменено наказателно постановление (НП) № 772350-F759910/02.08.2024г., издадено от Д. С. Т.-Директор на офис“М.“ в ТД на НАП С., с което е наложена имуществена санкция в размер на 1 000/хиляда / лева на основание чл. 179, ал. 1 от ЗДДС, за това, че в качеството си на регистрирано и задължено лице по ЗДДС дружеството не е изпълнено задължението си да подаде справка – декларация по чл.125, ал.1 от ЗДДС, ведно с отчетните регистри по чл.124 ЗДДС, за данъчен период месец февруари 2024г. в законоустановения срок – нарушение по чл.125, ал.5 ЗДДС и чл.125, ал.1 от ЗДДС. Касационната жалба навежда основания за неправилност на първоинстанционното решение и по-конкретно неправилно прилагане на закона, уреждащ реквизитите на АУАН и НП. Моли се отмяна на решението и потвърждаване на НП и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по касационната жалба не взима становище.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното:
Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63в, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.
Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.
Въззивното съдебно решение е неправилно, като са налице касационни основания за отмяната му, поради следното:
От фактическа страна въззивният съд установява безспорното, че с НП процесното нарушение е квалифицирано по чл.125 ал.5 вр. с чл.125, ал.1 ЗДДС: „Декларациите по ал. 1 и 2 и отчетните регистри по ал. 3 се подават до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. ; За всеки данъчен период регистрираното по чл. 96, 97, 97а, 99 и чл. 100, ал.1 и 2 лице подава справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124.”. Наложена е санкция в размер на 1000 лв. на основание чл.179, ал.1 от ЗДДС : ал.3 „Лице, което, като е длъжно, не подаде справка-декларацията по чл. 125, ал. 1, декларацията по чл. 125, ал. 2, отчетните регистри по чл. 124 или не ги подаде в предвидените срокове, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и еднолични търговци, в размер от 500 до 10 000 лв.”.
Правилно въззивният съд съобразява, че съгласно чл.42, ал.1, т.3, и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН както в акта, така и в НП следва да се съдържа описание на нарушението, датата и мястото на извършване - конкретно кога и къде е извършено, необходимо е описанието на нарушението в акта да съответства на описанието на същото в НП, да е налице правно единство между цифровата квалификация на нарушението, посочена в акта и тази, отразена в НП. Посочване на дата и място на извършване на нарушението в НП непосочването им в АУАН, създава неяснота относно приетото от административно наказващия орган за обстоятелството, кога точно е извършено нарушение.
Неправилни са съображенията на въззивния съд, обаче, че в конкретния случай в НП като дата на извършване на нарушението е записана датата 15.03.2024г. , но такава липсвала в АУАН. И в двата акта се посочва ясно нарушението – недеклариране по ЗДДС за данъчен период февруари 2024 г. , като срокът е изтекъл на 14.03.2024 г. , поради което нарушението правилно е посочено за извършено на 15.03.2024г. първата дата, на която санкционираният е в нарушение. Неоснователно е съображението на въззивния съд, че не било посочено мястото на извършване на нарушението. В хипотезата на нарушение – „невярно деклариране пред НАП“, мястото на нарушението не е съставомерен признак на нарушението.
Що се отнася до датата на извършеното нарушение, дори да се приеме изложеното от въззивния съд, че за първи път в НП е записано, че нарушението е извършено на”15.03.2024г. - денят, следващ крайния срок за подаване на процесната декларация ”, което не се подела от настоящата инстанция, то за изчерпателност следва да се посочи, че е безспорно фактът и датата на извършеното нарушение. При тези факти, дори да се приеме, че непосочване мястото на извършването на декларирането, е нарушение на горецитираните чл. 42, ал. 1, т. 3 и 4 ЗАНН относно посочване на мястото на извършване на нарушението, описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено в АУАН, какъвто порок настоящата инстанция не приема, поради изложеното по-горе, то той може да се санира по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН.

Според посочената разпоредба, наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Тези факти, безспорно са установени, в административното производство, така и в съдебното, като са посочени в НП.
Правилно е НП и в частта, с която се излагат мотиви за избора на размера на санкцията, доколкото санкционната норма е в относителен размер на санкцията.
В конкретния случай не може да се приложи и института на маловажния случай по чл. 28, ал. 1 вввр. §1, ал. 1, т. 4 от ЗАНН, доколкото не се разкриват признаците на такъв.
Не може да се приложи и института на малозначителното деяние по чл. 11 от ЗАНН във вр. чл. 9, ал. 2 от НК.
Предвид всичко изложено до тук, настоящият състав приема, че въззивното решение следва да се отмени, поради неправилното прилагане на закона, на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК.
Доколкото делото е изяснено от фактическа страна и не са налице процесуални нарушения, то следва да се реши по същество от касационната инстанция, на основание чл. 222, ал. 1 от АПК, като се потвърди наказателното постановление.
Уважаването на касационната жалба обуславя основателност на искането на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН определя в размер на по 66,47 евро за въззивната и касационната инстанция – общо 132,94 евро.
Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, предл. второ и чл. 222, ал. 1 от АПК във.вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № 736 от 28.02.2026 г. на Софийския районен съд, НО, 135-ти състав, постановено по НАХД № 13083/2025 г.
ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление (НП) № 772350-F759910/02.08.2024г., издадено от Д. С. Т.-Директор на офис“М.“ в ТД на НАП С., с което е наложена имуществена санкция на „АВТОКЪЩА” ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място],[жк], „ Бизнес парк С. 1“ № 10 в размер на 1 000/хиляда / лева на основание чл. 179, ал. 1 от ЗДДС, за това, че в качеството си на регистрирано и задължено лице по ЗДДС дружеството не е изпълнено задължението си да подаде справка – декларация по чл.125, ал.1 от ЗДДС, ведно с отчетните регистри по чл.124 ЗДДС, за данъчен период месец февруари 2024г. , в законоустановения срок – нарушение по чл.125, ал.5 ЗДДС и чл.125, ал.1 от ЗДДС.
ОСЪЖДА „АВТОКЪЩА” ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място],[жк], „ Бизнес парк С. 1“ № 10 да заплати на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН, сумата от 132,94 евро деловодни разноски.
Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.